

10 98 152 4006
Українська Партія Соціалістів-Револуціонерів.

Борітеся—Поборете!

Д. Порхун.

ЩО ТАКЕ УСТАНОВЧІ ЗБОРИ

I

— КОГО ДО НИХ ВИБРАТИ? —

Ціна 25 копійок.

Київ.

Львів. Бібліотека
АН. УРСР

Видання Центрального Комітету У. П. С.-Р. № 4.

1917.

X²(2) 525-523

Державна універсальна
наукова бібліотека

4724

Царів, кровавих шинкарів,
У пута кутії окуй,
В Склепу глибокім замуруй!

Трудящим людям, Всеблагий
На їх окрадений землі
Свою ти силу низпошли!

Т. Шевченко.

Що таке Установчі Збори.

Львів. Бібліотека
АН. УРСР

Буває в житті, що ціла велика семья якого небудь чоловіка живе в тісній, малій і старій хаті. Виростають діти, збільшується семья, хата ще більш старійшає, ще тісніш стає всім членам семьи. Од того, що тісно, в семье часто піднімаються сварки; все частійш і частійш піднімаються балачки про те, щоб розкинути стару і ставити нову хату. Такі питання завше піднімають молоді члени семьи, бо давить на них старий дух і уклад хати, бо немає вони тут права рішучого голосу і права порядкувати; та не згоджуються з цим старі батьки, бо знають, що в новій хаті будуть уже мати право і молоді члени семьи, і піде життя по новому—молодому.

Але набіжить буря, стрепене хатою, не ви-держать старі підгнилі стовпи, і розвалиться хата. Волею неволею, одні з радістю, другі по неволі, і ледачі й добрі, всі члени семьи мусять братись до будівлі нової хати. Велика праця й великих коштів потребує. Семья збирає всі сили, всі достатки, щоб поставити нову, світлу, простору хату. Коли багата семья, то всю нову будівлю ставить з нового доброго матеріялу, а все старе рубає на дре-

ва, або на тин, і тільки при бідності мусить із старого матеріялу що небудь кращого залишити а на головні части будівлі все ж таке готувить новий матеріял.

Кожний член семьи старається допомогти своїм голосом, своїм розумом, але кожний з них скаже, що треба ставити по такій формі і такому плану, які вже утворились в селі, і які всіма людьми признаються найкращими, найпрактичнійшими, і окрім того додають свої власні плани, стараючись щоб їх хата була добрим зразком, і на майбутні часи, щоб їх семьям, їх дітям і внукам було в цій хаті жити вільно і приємно.

Життя окремої семьи майже схоже на життя цілого народу.

Хоч і тяжко жилося в Росії дідам та прадідам теперішніх громадян, та лиха доля заставляла терпіти ті порядки, але як люди стали розмножуватись, розвиватись культурно, ставали освіченішими і розумнішими, а ще до того й бачили за кордоном по інших державах кращі порядки, то з кожним роком їм ті форми державного ладу все більш і більш ставали тіснішими, тяжчими. З кожним разом все більш і більш людей стали балакати, що весь російський державний лад треба перебудувати по новому, вільному плану, щоб не було в державі рідних і насинків. І справді в Росії було і поки ще і є багато насинків. З одної сторони: новне винищування (експлоатація) богачами бідних. Одні занадто багаті, другі занадто бідні; одні освічені, а другі і од дощу в школі не ховались; одні з жиру бісяться, а другі з голоду мруть. З другої сторони: цілі народи не мають людських прав, а другі дужчі, почувають себе господарями

держави. Для одних Росія рідна мати, а другим вона мачуха.

Російський уряд, як тільки міг, гнітив поляків, українців, фінів, євреїв, татар і т. и. і все намагався всіх зрусифікувати, зробити всіх московцями. З Фінляндії хтіли непременно зробити Російську губ. Полякам і українцям забороняли учити своїх дітей на рідній мові. Євреям надавали навіть права жити по всій Росії. Та ще й намагались, щоб всі люде в Росії вірили в Бога по православному.

Чим довше йшов час, тим більше йшло суперечок за те, щоб завести новий лад в Росії. Правительство, яке складалось з богачів, боролось з жовими вільними думками і суворо карало, вішаючи, розстрілюючи і засилаючи в Сибір всіх, хто тільки заявляв, що він хоче нового ладу.

Кажуть: „Не булоб щастя, так нещастя помогло“. Так сталося і у нас, в Росії. Війна, все рівно, що буря, стрепенула всею державою; трухляві стовпи і підвалини старого ладу затріщали по всім швам, і старий державний лад розсався. Народ прогнав старих керовників, ворогів народа, з великим запалом взявся до будівлі нового державного ладу. Велика ця праця стає ще більшою, майже вдвое через те, що народові приходится кінчати війну, яку почали капіталісти. Приходиться воювати на три фронти. З одної сторони боротись з німцем, який загрожує нам вернути старий лад; з другої ж приходится боротись і з присішниками царя, які хотять повернути старий лад—цеб то хотять самодержавія—і з тими що не хотять будувати нового державного ладу, а тільки полатати його, це б то хотять конституційної монархії, аби

панської республіки, де будуть правити хоч не царі, дак самі богачі. Третій фронт—заводити новий державний лад нашого життя.

Але ми не повинні боятись великої праці і боротьби. В боротьбі і праці, коли вона йде на добре, щастя кожної людини; без праці чесна людина не може жити. Ми всі віримо, що як би здійснити в житті всі думки про народоправство й соціалізм, то булоб добре жити нам і нашим дітям, а раз ми вірим, то не повинні боятись великої роботи. В давні часи люде, навіть, вмірали за свою віру.

Як той чоловік, що цілі жнива день і ніч робить, щоб було що їсти цілу зиму, як та семья, що всі сили і кошти витрачає на будівлю нової хати, щоб послі і в бурю і в непогоду було затишно і дітям і внукам, так і ми повинні всі сили, все знаття покласти, щоб збудувати новий лад, світлий просторний для всіх, деб не булоб ні еллін, ні іудей, ні мачух, ні пасинків—де булоб: *Правда, Рівність і Братерство*.

Ще до революції, тай після революції весь час всі майже люди думали тай тепер думають про те, який краще лад встановити в державі, і які саме порядки завести. Часть з таких порядків уже заведено, як от сільські, волосні, повітові, губернські управи, земельні комітети, тощо. По деяких краях, як от унас, на Фіндляндії, Білорусії, Кавказі, Литві, тощо—встановлені краєві ради, які починають керувать життям людей. У нас на Україні складена Центральна Українська Рада. Уже оповіщено, закон про республіку Російської держави, але ще багато законів і порядків треба установити, а для

цього треба перше виробити докладні пляни. Ці проекти і пляни обговорюються тепер різними партіями та союзами людей. Ті закони і порядки, що вже встановлені, і ті, що ще в плянах окремих партій і союзів, це все є матеріал для будівлі нового ладу. Весь цей матеріал треба буде скласти по доброму плянові, пристосувать оден закон до другого, щоб в державному житті не було окривждених, щоб все було як в добрій, новій машині.

Але в Росії дуже багато різних людей і дуже трудно всім вгодити. Для того, щоб опісля ніхто не міг сказати, що тут кого небудь обіжено, то треба булоб скликати всіх людей зо всеї Росії, і спитать їх, які саме порядки вони хотять встановити, і до чого більше людей присталоб, то так би й було.

Давно, коли держави були маленькі, то воно так і було і новий лад в державі встановлював весь народ. Тепер, коли держави такі великі, всього народу не скличеш, а для того щоб знати його волю, то скликають тільки його представників-делегатів. Для цього всю державу ділять на округи і кожна округа вибирає з поміж себе де кілька делегатів.

Для складання матеріялу на хату скликають, так звану, „закладчину“. Отож коли зберуться всі делегати для встановлення нового державного ладу, то те зібрання можна назвати теж „закладчиною“. По книжному ж воно називається „Установче Зібрання“, або, по московському, «Учредительное Собрание». Ті закони, що виробляють Установчі Збори про новий державний лад називаються Основними Законами, або конституцією.

Щоб встановити основні закони, завести новий лад скликаються Установчі Збори цілої Росії, і в місяці листопаді мають відбутися вибори до них

Зборів по всіх губерніях. Кожна губернія має послати до Установчих Зборів якесь число депутатів (менша губернія менше, а більша більше), і всі люде, яким кінчилося 20 літ, будуть отдавати свої голоси на депутатів. Всі ці депутати, яких вибере весь народ, зідуться до Москви або до Петрограду, і будуть встановляти новий лад для Росії.

Але російська держава складається з багатьох народів. В Росії живуть не тільки одні руські, але й багацько інших народів, як ось ми українці, грузини, латиші, естонці, фіни, білоруси і інші. Росія велика, у ній багацько країв і земель, як ось Україна, Московщина, Фінляндія, Кавказ, Сибір. Всі ці народи, і всі ці краї приєднали колись московські царі силою до російської держави. Тепер, коли революція знищила царську владу, і настала воля для всіх народів, кожний такий край і нарід має повне право сам вирішати, як йому бути далі. Чи відділитися од Росії, чи бути далі частиною Росії, чи може оголосити свою незалежність і зложити з іншими народами вільну спілку (федерацію). Таке право, що кожний край або нарід, який цього захоче, може сам встановляти у себе новий державний лад і вирішати про свою долю, називається *право самоозначення*. Як тільки революція скинула царську владу, то Петроградська Рада робітничих і солдатських депутатів проголосила право на самоозначення для всіх народів, які цього захочуть. І чимало народів та країв Росії заявило свою волю до самоозначення. Заявили українці, фіни, литовці, латиші, Сибір, козацькі області, а на з'їзді народів, що був скликаний до Києва у вересні місяці всі народи признали, що кожен нарід і кожна країна, які тільки забажають, мають повне право скли-

кати власні Установчі Збори, і на тих зборах заявити свою волю і установити лад по своїх землях. Також і наш народ, український, заявив і через своїх представників в Центральній Раді, і на багатьох селянських, військових і робітничих зїздах, що про долю України та про новий лад у ній, буде український народ вирішати сам, на своїх власних Установчих Зборах, на Установчих Зборах української землі, які Центральна Рада повинна скликати до Київа. І наша українська партія соціалістів-революціонерів визнала, що українському народові не має ніхто права встановлювати нових законів, тільки він сам, і що те, що встановить український народ на своїх Установчих Зборах, буде для його найвищим законом, і ніхто цього змінити не може.

Але не всі згоджуються з тим, щоб кожний нарід встановлював сам для себе порядки на своїх Установчих Зборах. Не хоче цього і тимчасовий російський уряд (временне правительство), не згоджується з тим і більшість російської демократії. Вони кажуть, що для всіх народів Росії встановлять новий лад Всеросійські Установчі Збори. Однак демократія народів недержавних (тих, що не мають своєї держави, що не мали в старій Росії ніяких прав, всіх народів, крім руських) домагається скликання своїх Установчих Зборів, чорез те, що кожний нарід найкраще знає, як йому улаштувати своє життя. Вибори до Всеросійських Зборів вже розписані, вже подано списки кандидатів, і тепер треба подумати, як нам бути з Всеросійськими Установчими Зборами?

Деякі люде кажуть, що не треба тим народам, що хотять своїх Установчих Зборів, іти до Всеросійських Зборів.

сійських Зборів, а подбати швидше, щоб були скликані свої Збори. Воно можеб було й правда, колиб на це згодилися всі люде тієї землі, що хоче сама собі встановляти закони. Але цього не всі бажають, а до того не весь нарід ще розуміє, що йому треба своїх зборів, і може вийти так, що одні будуть вибирати депутатів, а інші ні. Крім того треба, щоб одні народи піддержали других, щоб більші народи, що домагаються своїх прав, подали поміч маленьким народам, і тому треба нам взяти участь в виборах.

• Депутати обрані з України зберуться в городі Києві, і вирішать, що їм робити на Всеросійських Установчих Зборах. Як що до того часу не буде скликано Українських Установчих Зборів, то наші депутати повинні там домагатися тільки проголошення тільки таких основних законів, які не можуть бути на шкоду трудовому селянству та робітництву ні одної країни, а в першу чергу призначення за кожним краєм і народом повного права на самозначення, та на скликання власних Установчих Зборів. Колиж Всеросійські Збори більшістю цього права за всіма народами не визнають, то наші депутати (а певно й депутати інших недержавних народів) повинні покинути, залишити ці збори, і тоді український нарід буде будувати для себе новий лад проти волі Всеросійського Зібрання, бо постанови цих зборів для нашого народу не суверенні.—Колиж Всеросійські Збори згодяться на це, щоб кожний нарід улаштував свою долю на своїх *суверенних* (себ то таких, яких воля для нашого народу є найвищими і єдиним законом) національних зборах, тоді кожний нарід скличе свої власні установчі збори, вирішать на них новий лад,

а опісля представники всіх народів з'їдуться на з'їзд (конгрес), і заключать між собою вільну спілку демократичних республік та народів (федерацію).

Якіж справи буде вирішати український народ на Установчих Зборах української землі!

Там буде він установляти основні закони для української республіки, а саме буде розязувати слідуєчі питання:

1. Чи буде українська земля на далі частиною єдиної і нероздільної російської держави, чи проголосить свою цілковиту незалежність, чи може проголосить себе українською демократичною республікою і приступить до вільної спілки (федерації) з иншими народами і краями Росії.

2. Коли буде вирішено останнє, то на яких умовах приступить українська республіка до федерації з иншими республіками, і які справи передасть спільній Раді народів, чи спільному, загальному парламентові.

3. Чи українська республіка буде управлятися сеймом із двох палат (одної, обраної народом, а другої складеної багатими людьми), чи тільки з одної палати, обраної усім народом без різниці віку, стану і народности, загальним, рівним, таємним, вселюдним і пропорціональним голосуванням.

4. Чи буде українською республікою управляти президент, чи може краще без президента, сама Рада міністрів, обрана Сеймом і відповідальна за свою роботу перед усім народом.

5. Чи одні люде будуть мати більше прав, а другі менше, як це було перше в Росії, чи буде проголошено повні права людини і громадянина, себто що всі люде, чи вони багаті, чи бідні, християне, чи євреї, чоловіки чи жінки, учені і неуче-

ні, всі матимуть рівні права перед законом, і для всіх громадян буде встановлена повна воля зібрань, друкованого і устного слова, сумління, це значить, що буде так, як це заведено в Росії після революції.

6. Дальше Установчі Збори muszą установити який буде суд, чи буде знесена смертна кара і торгога та довічна тюрма; чи будуть чиновники під контролею народу; чи буде вся Україна управлятися центральним урядом з Києва, чи всі громади, повіти, волости, будуть мати широке самоврядування і самі вирішатимуть свої справи?

7. Чи буде постійна армія, чи навпаки, армія буде скасована, і буде введена народня міліція? Хто буде вирішати справи війни, уряд, чи увесь народ вільними голосами?

8. Чи земля буде, як тепер, належати далі поміщикам та багатіям, чи буде без викупу відібрана від всіх, і передана тим, хто її обрабляє власними руками? Як буде розділено землю між трудовим народом, і як народ буде користуватися землею?

9. Хто буде порядкувати фабриками і заводами, багатії—капіталісти, держава, чи може робітничі спілки? Чи буде скорочено робітничий день до 8-ох годин, та чи буде обезпечено робітників на старість, та на випадок каліцтва і недуги?

10. Які будуть податки і налоги?

11. Як що війна не буде закінчена до Установчих Зборів то на них вирішатиметься чи провадити далі війну, чи негайно закінчувати її?

Крім цих головних прав, будуть вирішатися там ще й інші, дрібніші справи. Всі закони, які установить Установче Зібрання, будуть основними законами, і їх мусить придержуватися український Сейм.

Ного вибрати до Установчого Зібрання.

Од того, які люди попадуть в Установчі Збори, і в Всеросійські і в Українські, буде залежати і те, як усі оці закони, порядки будуть складені. Само собою розуміється, що як попадуть туди самі багаті, то вони й закони будуть писати такі, щоб обороняли інтереси тільки багатих, а як нідуть люде, що обороняють інтереси робучого люду, то й будуть домогатися таких законів, які б були корисні для трудового народу. Крім того треба ще обірати людей досвідних і розумних.

Треба, щоб ті люде добре знали не тільки життя своєї держави, а життя і порядки інших держав, щоб могли брати приклад з тих кращих порядків які заведені в інших державах.

Але легко сказати, послать найрозумніших людей, та не легко вибирати таких. Коли вибирали до волостного чи іншого комітету, то й то трудно було, бо буває, що чоловік і розумний але нечесний, і навпаки. Тим більше трудно буде тепер вибирати депутата через те, що в Установчі Збори треба буде вибирати більше 600 чоловік, нешто одного депутата на 100 або 200 тисяч чоловік. Инакше сказати один депутат прийдеться не на село або волость, а на повіт.

Отож подумайте, хібаж двісті тисяч душ можуть згодитись на якому небудь кондидатові, та хіба й може оден бідний чоловік визначитись яким небудь ділом настільки, щоб його знав цілий повіт.

Такі труднощі з виборами депутатів не тільки у нас, а і в других країнах. І от розумні люде нашли спосіб для полегчення виборів. Як в зви-

чайному житті беруть людей на службу од артелі, бо артель за нього ручається, так тепер депутатів вибирають од політичних партій.

Політичні партій, це все одно неначе артелі, це значить союз людей, що борються за права людей. Але цих партій є чимало і вони ріжно називаються, в залежності од того, чого партія добивається і яким способом.

Та партія людей, що добивається, щоб був цар-монарх, щоб були старі порядки, називається монархічною або черносотенною.

Та партія, що бореться за новий лад, але хоче, щоб в думі і скрізь сиділи цензовики-богачі, і щоб од панів всеї землі не одбирать (кажуть культурні маєтки оставити панам) а за ту землю, що одібрать, треба панам заплатити по «справедливій» оцінці—ця партія називається—партією народної свободи або кадетською.

Третя партія—робоча. Вона цілком обороняє права і інтереси робочих, що в заводах та фабриках, що давно вже покинули село і землю. Ця партія називається—партією соціал-демократів.

Є ще багато і інших малих партій з маленькими ріжницями. Але найбільшою і найсправедливішою в ці часи є партія Соціалістів-Революціонерів. До цієї партії належать селяне—люди які вийшли з селян хліборобів або добре знають селянське життя.

Головна задача цієї партії—обороняти інтереси бідного селянського люду. Обороняє вона також і інших робітників і трудових людей. Люди цієї партії в першу чергу добиваються, щоб всю землю ~~на~~ державську, казенну, церковну і інших землевласників передать безплатно трудовому людові. Вони

кажуть, що землею може володіти тільки той, хто її своїми руками обробляє і що землею ніхто не повинен торгувати.

Кожний чоловік, з якої небудь партії, він уже твердо стоїть за ту програму, яку вистановлює партія і немає права нічого іншого балакати, кудаб його не послала партія делегатом. А як що він балакає інше, то партія викидає його з своїх членів, і заміняє другим. Отож, роздивляючись на всі партії ми бачимо, що робочому селянському чоловікові, а також і всякому, кбму інтереси села, цікаві—найбільше підходить партія Соціалістів-Революціонерів.

Але соціалісти є і в Германії, і в Австрії, і в Росії, і на Україні. Кожний соціаліст найперше обороняє інтереси свого народу, того краю, де сам живе, бо він знає і всі звичаї свого народу і всі обиди і кривди, які його народ терпить.

А через те ті люде, що живуть в губерніях: Київській, Подільській, Волинській, Харківській, Чернігівській, Полтавській, Херсонській, Катеринославській та деяких частинах: Курської, Холмської, Таврійської, Бесарабської та Кубанської, повинні вибирати тільки депутатів з партії Українських Соціалістів Революціонерів.

Укр. Соц.-Рев. окрім всього, що вище сказано борються ще й за те, щоб ми українці були самі хазяями своєї землі,—щоб самі собою управляли, себ то, щоб Україна була демократичною республікою в союзі—федерації з іншими такими ж республіками, себ то вона бореться, щоб такі самі республіку утворили і фінляндці, поляки, татари, грузіни і інші народи Росії, инакше сказати вони хотять, щоб Росія була спілкою вільних народів, або, як це називається по заграничному—федерацією демократичних республік.

Коли ми поїдемо в Установчі Збори депутатів Українських Соціалістів Революціонерів, то будемо певні, що будуть вони потребувати встановити закони такі, що оборонятимуть наші інтереси, будемо певні: 1) що в Росії царя не буде, а буде демократична федерація республік. 2) що в нашої українській республіці президента не буде, бо він або лишній зовсім чоловік, як йому дати мало прав, або небезпечний — як дати багато права. 3) що буде тільки одна Палата Сейму, яка складатиметься переважно з оборонців бідного люду, і ні буде тої верхньої палати (государств. совіту), що складалась завше з старих людей, бо вона, як це видно, і по других державах, завше не затверджувала тих законів, що були вироблені на користь бідного люду. 4) в Росії ж кожна країна буде мати свої думи — сойми, які і будуть виробляти потрібні для краю закони. Для союзу ж всіх республік всеї Росії складеться загальна державна Рада народів, котра і буде відати всіма ділами, що відносяться до всеї федерації. 5) вся земля перейде безплатно в руки робочого люду, і на Україні землею будуть порядкувати трудові громади, земельні комітети та український сойм. 6) Робочі на фабриках і заводах більш не будуть робити на користь богачів, бо всі барини будуть ділитись між всіма робочими завода.

7) Війна негайно буде скінчена.

8) Податків буде платити більше той, хто більше має чистого прибутку.

9) Всі люди в державі будуть мати рівні права.

Коли всі люде будуть записані в особні виборчі списки, то за 2 або 3 неділі до виборів в Установчі Збори кожною партією будуть оповіщатись списки кандидатів, яких вони хочуть провести в Уста-

новчі Збори. Ці списки будуть подані до особних виборчих комісій, які виставлять на списках номери, і всі списки всіх партій будуть надруковані в газетах.

Уявім собі, що список кандидатів Українських Соціалістів-Революціонерів буде мати «другий» номер, от тоді в день виборів ми й повинні на своїх виборчих картках написати номер «два».

Укр. партія Соц. Революц. йде декуди в союзі з Селянською Спілкою, і багато кандидатів які будуть виставлені в списках соц. революц. в той же час є і члени Селянської Спілки. Перед виборами може бути, що укр. партія Соц. Револ. ввійде в союз-б'лок з укр. партією соц. демократів і тоді вони виставлятимуть один загальний Соціалістичний укр. список, за який всі українці і повинні голосувати.

Чим більше буде подано голосів за список Українських Соціалістів-Революціонерів, тим більше ми будемо надіятись, що ми добудемо нашому народові Землю і Волю, і всі ті закони, які нам користні, а через те ми повинні всі сили покласти на те, щоб ні один голос український не пропав даром, щоб всі українці, чоловіки й жінки що родились не пізніше 12 листопада 1897 року, це б то що мають не менше 20 років, а військові всі ті, що мають не менше 18 років, щоб всі йшли в виборчі участі до виборчих урн.

Доля народа зараз в його власних руках. І тільки тоді, як весь він буде голосувати за списки Соціалістів-Революціонерів, він здобуде і землю і волю!

І мене в семь великій
В семь вольній новій
Не забудьте помянути
Не злим, тихим словом!

Т. Шевченко.

25 коп.

(1988)

0,54

РЛ 4724

Видання Української Партії Соціалістів Револіюонерів.

I. Видання Центрального Комітету. Київ Пе ний музей.

1. Постанови Конференції У. П. С.-Р., 2—5 червня (внч
2. Програм і Статут У. П. С.-Р.—Ціна 15 коп.
3. Темні сили (реакція). (вичерпано).
4. М. Сріблянський: З біжучої хвилі.—Ціна 25 коп.
5. Д. Порхун: Що таке установчі збори і кого до них ви
бірати. Ціна 25 коп.
6. Нова нагорня проповідь. Ціна 15 коп.
7. Чого хоче Укр. Партія Соц. Револіюонерів (для війська;
—друкується).

II. Видання Київського Комітету: Київ Педагогічний музей.

1. Хто такі соціалісти-революціонери і чого вони домагаються
Ціна 15 коп.
2. Борець за діло народне (про І. Франка)—ціна 15 коп.
3. П. Головка: Який державний лад мусить бути. Ц. 15 к.

III. Видання Петроградського Комітету. Воскресен ський пр. 2.

1. Хто такі Українські Соціалісти Револіюонери і чого во
ни домагаються.—Ціна 10 коп.
2. І. Косенко: Хто ми і чого треба.—Ціна 15 коп.
3. Револіюційні пісні.—Ціна 2 коп.
4. Шрейдер: Про податки.—Ціна 20 коп.
5. Белочкин: Земля і воля (друкується).
7. Іл. Косенко: Про вибори до установчих зборів (друк.)
6. І. Шимонович. Земельна справа (друкується).

IV. Видавництво „Рух“ у Харкові. Миколаївська площ. Український будинок.

1. До брами (вичерпано).
2. Самособойність і українське молодоміщанство (вичерпано).
3. Не к різдву, а к великодню (2-е вид.).
4. Невжеж так треба.
5. Що робити з землею?
6. Хто воює, а хто грабує.
7. Еселюдне рівне, пряме, потайне виборче право.
8. Популярний програм У.-П.-С.-Р. (друкується).

Друкарня „Послѣднихъ Новостей“, Київ, Думська площа, 3.

Українська Партія Соціалістів-Револіюонерів.

Борітеся—Поборете!

Д. Порхун.

ЩО ТАКЕ УСТАНОВЧІ ЗБОРИ

I

— КОГО ДО НИХ ВИБІРАТИ? —

Ціна 25 копійок.

Київ.

Львів. Бібліотека
АН. УРСР

Видання Центрального Комітету У. П. С.-Р. № 4.

1917.